

Cảm Nhận của Kiến Trúc Sư Trần Phong Lưu về tác phẩm Cổ Thụ Lặng Bóng Soi

(...)

Quyển sách anh tặng có những bài tôi đã được đọc, được nghe thuyết pháp... nhưng đọc lại vẫn có phát hiện thêm. Như chuyện Lục Tổ Huệ Năng tưởng như đọc một chuyện mới, được anh viết với lối văn giản dị, chơn chất mà đi vào lòng người. Tôi đã dựa theo nguyên văn của anh, đem kể lại cho cô bác anh chị em trong Chi hội Phật Tử Saarland chúng tôi, như một câu chuyện đạo sau buổi lễ Phật Cầu an hằng tháng. Mọi người đã chịu lắng nghe, thích thú nữa, chớ không còn lo nói chuyện riêng như những lần kể chuyện trước. Nên kỳ lễ Phật sắp tới tôi sẽ kể tiếp chuyện chàng Vô Não, mà ai cũng biết, nhưng chưa ai biết đến Đại Đức Bất Hại (Ahimsaka).

Khởi đầu đọc *Những Khung Trời Viễn Mộng*, về vị Thầy mà nhiều người kính trọng và tôi cũng đã thuộc hai câu đầu, vài ba câu giữa và hai câu cuối bài thơ Không Đề: *“Đôi mắt ướt... ngược nước xuôi ngàn”*. Tôi lấy làm lạ, sao anh lại so sánh Thầy, một giáo sư Đại học, luận giả thiên tài, học giả uyên bác... với Hoàng Tử Bé từ hành tinh lạ lạc bước tới của St. Exupéry, cho tới khi đọc xong đoạn văn lúc Thầy bị nạn, mới hiểu thêm, *con người vô sự ấy đã xem chuyện đời như đám mây trôi, bình thản nhìn những hạt nắng nhảy múa ngoài kia như những cánh hoa đẹp từ tay chư thiên tung xuống...* Rồi lý luận một chính là vũ trụ mênh mông mà mênh mông vũ trụ cũng là một ở trong cõi Hoa nghiêm Kinh.

Đến tiểu sử của Đức đệ nhứt Tăng Thống, được biết chí sĩ Phan Sào Nam là bạn tâm giao của Hòa Thượng Thích Tịnh Khiết, qua bài thơ *“Tiền thân chúng xuất... huệ ngã thử hoa khô”*. Và được đọc bài pháp kệ của Đức Trưởng lão Hòa Thượng: *“Tâm Ngộ ...Thiện”* với chữ *Viên Giác* quen thuộc.

Về cảm niệm Sư bà Trí Hải, gặp ngay ý nghĩ khác thường, so sánh việc cầm nhăm sách với các sự lấy cắp khác và câu nói đáng phục của bà quản thủ thư viện Đức: *“Sách thư viện chẳng thà bị mất còn hơn để nằm trên kệ cho một ăn mà không ai sờ tới”*. Bây giờ mới biết công hạnh của bậc Ni trưởng gốc Vương giả, ngoài những tác phẩm dịch nổi tiếng và bài *Sám quy mạng* mà chúng ta vẫn đọc trong các thời công phu khuya ở chùa.

Nhưng đến *Dấu vết chim Di*, tôi thấy hơi lẩn cẩn. Rõ ràng tựa sách là **Cổ Thụ lặng bóng soi /Dấu ấn những bậc Thầy**. Tại sao anh lại đặt Trịnh Công Sơn bên cạnh những bậc Tôn túc như Thầy Tuệ Sỹ, ngài Đệ nhất Tăng Thống, Sư bà Trí Hải... Dù anh Sơn là thiên tài âm nhạc, lời và nhạc của anh chẳng những truyền cảm mà còn đầy âm hưởng triết học và tôi cũng nằm trong số những thanh niên, sinh viên mê nhạc Trịnh công Sơn thời đó.

Mãi cho đến khi đọc đến bài cuối của ông Nguyễn Hiền-Đức mới hay đã có bác sĩ Đỗ Hồng Ngọc, một người bạn thân của anh Sơn, tâm sự: "...*Với tôi Trịnh Công Sơn không chỉ là một "Thiền sư" mà còn là một vị "Bồ tát"... trong cái nhìn của tôi thôi,...*" và lời khen của Giáo sư Peter Zinoman: "*Qua nhiều góc nhìn, tôi cảm nhận Trịnh Công Sơn là biểu hiện những gì đẹp nhất của văn hóa Việt trong thế kỷ 20.*"

Cho nên tôi đã hiểu ngay lời giải thích của anh về chuyện điên của thi sĩ Bùi Giáng.

Chúng tôi chân thành cảm ơn anh về món quà quý này và chúc anh và gia đình thân tâm luôn an lạc và mong được đọc tiếp những bài viết đậm màu Phật pháp, cả những bài về các cư sĩ Phật giáo như cụ Mai Thọ Truyền trong Nam mà tôi đã từng được nghe thuyết pháp về bài chót trong sách *Pháp Hoa Huyền Nghĩa*, tại chùa Xá Lợi Sài Gòn và sau thời giảng được tặng quyển đó làm sách gối đầu giường vào những năm trọ học tại cư xá sinh viên Phục Hưng.

Trần Phong Lưu & Quỳnh Hoa

(Ghi chú: Kiến Trúc Sư Trần Phong Lưu nguyên là Giáo sư Đại Học Kiến Trúc Sài Gòn, trước và sau 1975. Vợ là Dược Sĩ Quỳnh Hoa, hai ông bà hiện sống tại Đức Quốc)